

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **P. V. H.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 9. 2013, č. j. MV-66024-13/SO-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2017, č. j. 5 A 167/2013 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včasně podanou kasační stížností ze dne 24. 2. 2017 brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba ze dne 7. 10. 2013.

Stěžovatelova žaloba směřovala proti shora označenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“), jímž bylo pro opožděnost zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 9. 2011, č. j. OAM-7613-13/DP-2011 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta stěžovatelova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání ve smyslu § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Městský soud v napadeném rozsudku ke stěžovatelem uplatněným žalobním bodům zejména uvedl, že dle výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem měl stěžovatel v rozhodném období, kdy mu bylo fikcí dle § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), doručováno prvostupňové rozhodnutí, nahlášen pobyt na adrese L. 89/80, P. 4 – P. Ve správním spise přitom městský soud nenalezl žádné indicie o tom, že by stěžovatel informoval správní orgán prvního stupně o případné změně místa jeho pobytu nebo o změně adresy pro doručování. Stěžejní otázkou pro posouzení důvodnosti žaloby proto bylo, zda prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno žalobci řádně, tedy v souladu se zákonnou úpravou doručování dle správního řádu. Na datum doručení prvostupňového rozhodnutí je totiž vázán počátek běhu patnáctidenní lhůty k podání odvolání, které žalovaný posléze ve svém rozhodnutí shledal opožděně podaným.

Ze správního spisu městský soud konstatoval, že žalovaný (správně zřejmě správní orgán prvního stupně, pozn. NSS) předal žalobou napadené rozhodnutí (správně zřejmě odvoláním napadené rozhodnutí) adresované stěžovateli k poštovní přepravě na výše uvedenou adresu dle evidence dne 4. 10. 2011. Z příslušné doručky pak městský soud zjistil, že adresát (stěžovatel) nebyl při doručování zastížen a poštovní zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 5. 10. 2011. Z obálky, v níž bylo prvostupňové rozhodnutí stěžovateli doručováno, soud dále dovodil, že stěžovatel byl vyzván k vyzvednutí dané poštovní zásilky a že mu o jejím uložení bylo zanecháno v místě doručování obvyklé poučení. Z údajů na obálce rovněž vyplývá, že úložní doba 10 dnů uplynula marně, a zásilka byla proto vrácena zpět odesílateli, tedy prvostupňovému orgánu. Na základě těchto zjištění městský soud naznal, že prvostupňové rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu, a to dne 17. 10. 2011 (den 15. 10. 2011 připadl na sobotu – pozn. NSS). S ohledem na ustanovení § 83 odst. 1 správního řádu proto městský soud přijal závěr, že patnáctidenní lhůta pro podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplynula dne 1. 11. 2011. Vzhledem k nespornosti data podání odvolání, tj. 27. 3. 2012, lze dle městského soudu uzavřít, že odvolání bylo podáno opožděně, a rozhodnutí žalovaného je tudíž věcně správné.

Ohledně otázky, zda bylo možno nahlížet na stěžovatele v řízení před správním orgánem prvního stupně jako na osobu, jíž se prokazatelně nedaří doručovat [ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, příp. § 25 odst. 1 téhož zákona], a zda měl tedy správní orgán prvního stupně doručit prvostupňové rozhodnutí žalobci veřejnou vyhláškou, citoval městský soud předně právní názor plynoucí z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 121/2008 – 45 (dostupný na www.nssoud.cz; pozn. NSS). Městský soud se na základě citovaného rozsudku přiklonil k závěru, že ustanovení opatrovníka účastníku správního řízení podle § 32 odst. 2 správního řádu, případně doručování veřejnou vyhláškou účastníku řízení dle § 32 odst. 3 či § 25 odst. 1 téhož zákona, připadá v úvahu až tehdy, nelze-li realizovat standardní doručení ani doručení náhradní. Městský soud posléze uzavřel, že dle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nespadají do okruhu osob, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, osoby, které si písemnosti opakovaně nepřebírají a jimž jsou tyto písemnosti doručovány náhradním způsobem. Jelikož stěžovatel nebyl v řízení před správními orgány osobou neznámého pobytu ani osobou, které by se prokazatelně nedařilo doručovat, a navíc se v daném případě nejednalo o řízení, ve kterém by stěžovateli měla být uložena povinnost nebo odňato právo, nepochybil správní orgán prvního stupně, jestliže prvostupňové rozhodnutí stěžovateli nedoručoval veřejnou vyhláškou.

pokračování

Stěžovatel ztotožňuje obecné důvody, pro které brojí kasační stížností proti napadenému rozsudku, s důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v obecné rovině namítá, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný. Blíže k tomu uvádí, že správní orgán prvního stupně pochybil, jestliže mu v řízení neustanovil opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, případně i tehdy, když mu prvostupňové rozhodnutí nedoručil veřejnou vyhláškou dle § 32 odst. 3 téhož zákona. Správnímu orgánu se v prvním stupni řízení nepodařilo doručit stěžovateli již výzvu k seznámení se s podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Dokonce u doručování rozhodnutí žalovaného nebylo možné zásilku vložit do schránky ani na jiné místo, pročež musela být vrácena odesílajícímu správnímu orgánu.

Městský soud se nikterak nevypořádal se stěžovatelovým žalobním odkazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 3. 2013, č. j. 52 A 72/2012 – 49. Z tohoto důvodu považuje stěžovatel napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Pro tento závěr podepírá svou argumentaci citací části odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 – 46, a odkazuje dále i na rozsudek téhož soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stručně vyjádřila v přípisě ze dne 6. 4. 2017. Uvedla, že stěžovatel uplatnil shodná tvrzení již v řízení před městským soudem, přičemž žalovaná se domnívá, že příslušné žalobní námítky byly městským soudem v napadeném rozsudku řádně a správně vypořádány. Současně pro účely objasnění svého stanoviska odkázala přiměřeně na podané vyjádření k žalobě.

Kasační stížnost je přípustná.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoli stěžovatel v úvodu své kasační stížnosti označil jako obecné kasační důvody ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., dostatečně konkrétní kasační námítku uvedl pouze jedinou, a to námítku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterážto má spočívat v opomenutí městského soudu vypořádat se se stěžovatelovým žalobním odkazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 3. 2013, č. j. 52 A 72/2012 – 49. Právní názor stěžovatele, že byl ve správním řízení osobou, jíž se prokazatelně nedařilo doručovat, byl sice v kasační stížnosti zopakován, avšak zcela vágně, aniž by se stěžovatel pokusil polemizovat s právním názorem, který k této otázce zaujal městský soud v napadeném rozsudku. Takovou „námítku“ nelze podřadit pod kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť zde se předpokládá, že rozporuje-li stěžovatel městským soudem zaujatý právní názor, musí současně argumentovat právě proti tomuto právnímu názoru a přinejmenším uvést, z jakého důvodu jej považuje za nesprávný; to stěžovatel neučinil.

Pokud stěžovatel namítal, že se městský soud v napadeném rozsudku výslovně nevypořádal s žalobním odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 6. 3. 2013, č. j. 52 A 72/2012 – 49, je třeba mu přisvědčit. Samotná tato skutečnost však nemůže bez dalšího založit stěžovatelem vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 Afs 57/2011 – 1255, k povinnosti soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí uvedl, že „[p]řestože je třeba na povinnost

dostatečného odůvodnění rozsudku z hlediska ústavních principů důsledně trvat, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky tak, že by soud musel vždy podrobně reagovat na každý jednotlivý argument účastníka. Při hodnocení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je podstatné, zda se soud vypořádal se všemi základními námitkami, které byly uplatněny. Vypořádání se se základními námitkami může v určitých případech obsahovat i odpověď na některé dílčí a související námitky. Ústavní soud v nálezu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04 zdůraznil, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“ Ačkoli je třeba připustit, že uvedený právní názor zaujal Nejvyšší správní soud na půdorysu mimořádně složité právní věci, jeho logika platí v zásadě univerzálně.

V nynější věci městský soud neopomenul vypořádat se s žalobní argumentací stěžovatele, dle níž je v případě opakovaného doručování účastníku správního řízení fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu na místě ustanovit takovému účastníku pro účely doručování opatrovníka, resp. doručovat mu veřejnou vyhláškou ve smyslu § 32 odst. 3, příp. § 25 odst. 1 správního řádu. Městský soud zcela jednoznačným a srozumitelným způsobem vyjádřil názor, že takový postup připadá v úvahu až tehdy, nelze-li provést ani náhradní doručení písemnosti. Přitom se přidržel právního názoru vyjádřeného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, č. j. 3 Ads 121/2008 – 45. Nejvyšší správní soud shledal městským soudem předestřenou argumentaci dostatečnou i ve vztahu ke stěžovatelem odkazovanému rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích.

Nejvyšší správní soud rovněž považuje za vhodné podotknout, že odůvodnění stěžovatelem odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích výslovně operuje se situací, kdy správní orgán má informace o tom, že se adresát doručovaných písemností na příslušné adrese nezdržuje; taková situace přitom v nynější věci nenastala.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že napadený rozsudek shledal přezkoumatelným i nad rámec stěžovatelovy námítky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a zároveň nejsou dány podmínky pro zrušení napadeného rozsudku pro vady, ke kterým soud přihlíží i nad rámec uplatněných kasačních námitek (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nezbylo než kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, zatímco úspěšné žalované v řízení o kasační stížnosti patrně nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec její úřední činnosti, a jejichž náhradu by tudíž bylo třeba žalované přiznat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu